

Lichaam, mijn lichaam

Lichaam, mijn lichaam, hoeveel handen
van hoeveel vreemden kreeg je op je af?

Ooit was de dood een klamme kappershand.
Toen kwam de vrieskou van een stethoscoop.

Weer later brak je in een tandartsstoel
of zat een valse leerkracht aan je hoofd.

En dan die metro's met dat drukke vlees,
dat restvolk dat als vissen langs je gleed

in winkels, liften, stegen en coupés,
lichaam, mijn lichaam, denk toch aan de geur

van eerste kamers en verliefde lakens,
de lente die het in ons werd. Want wij

zijn bang. En angst duurt soms een lichaam lang.
Straks lig ik daar en wordt mijn haar gekamd.

Body, my body

Body, my body, how many hands of
how many strangers have been thrust at you?

Way back death was a clammy barber's hand.
Then came the cold freeze of a stethoscope.

You broke still later in a dentist's chair
or some mean teacher tried to pat your head.

And then the metros with that crowding flesh,
that residue that glided past like fish

in shops and lifts, compartments, alleyways,
body, my body, just recall the scent

of first-time rooms and sheets that were in love,
the springtime it became in us. For we're

afraid. And fear can last a body long.
Soon I'll be lying there, my hair be combed.

Nichtje

Nichtje, wild honingnichtje, hoe we speels
langs tafelpoten kropen, pumps en laarzen
beslopen, steeds naar veters grepen, stout

stout nichtje, blond je vlechten en van snoep
je mond, die sloep, die zomer en dat meer
waar ik het raadsel van je mond uitvond,

nu strik je zelf je veters, stapte duizend
treinen in, nam vluchten naar Milaan
en hield in Praag en Kaapstad taxi's aan.

Iets drijft ons op. Iets jaagt ons heen en weer.
O dat mij ooit een nachtkroeg wordt beloofd
waar jij mijn heimwee met verhalen troost,

vier veters eeuwig aan elkaar geknoopt.

Cousin

Cousin, wild honey cousin, how playfully
we crept past table legs, stole up on pumps
and boots, were always seizing laces, bad

bad cousin, blond your tresses and with scoop-
sweet mouth, that sloop, that summer and that lake
where I devised the riddle of your mouth,

now you tie your own laces, travel on a
thousand trains, take flights down to Milan
in Capetown wave down taxis and in Prague.

There's something goads us, drives us back and forth.
Oh, to be sitting in a nighttime bar,
your stories curing my nostalgic heart,

four laces twined that never come apart.

Zwembad Den Dolder

Er zijn gevoelens die fascistisch zijn.
De vader die niet weet waarom hij slaat,
de zoon die half verstikt in foto's krast.

De mooiste idioot die ik ooit zag
lag op zijn rug een heel heelal te zijn.
Geen vader kreeg ooit greep op deze pees

die als een kosmonaut het bad door dreef,
geen moeder stookte in zijn vissenkom.
En wit en scheef en wijs zwom hij. Hij zwom.

The swimming baths at the Den Dolder clinic

There are emotions of a fascist kind.
The father who hits out but can't tell why,
the son half-choked who scratches photos through.

The loveliest idiot I ever saw
lay on his back, a total universe.
No father got to grasp this basket case

that drifted through the pool like one in space,
no mother poked his bowl of fish around.
And skewed and pale and wise he swam. Swam sound.

Aan een man in de supermarkt

En toen, gifmuze, kroop hij in mijn blik:
een man, klein, dik, met onbemand gezicht
die keek alsof hij Ron of Ruud moest heten.
En alles wat hij dacht was mij bekend:
belasting, voetbal, Emma, missverkiezing,

broccoli, koffiefilters – heel zijn mond
een dunne brief vol blanco levensdrift.
En ik was in verwachting van een scheef
gedicht, wou hem haten, kon het niet –
want alles wat hij droomt, dacht ik, droom ik

niet beter. Groet, gegroet dus, vale oom
die net zo magisch over lakens droomt.
De rij in, dan naar huis, deurmat, ijskast,
de bank, de oven, later weer die slaap.
Ik ben zo bang dat je niet eens bestaat.

To a man in the supermarket

And then, snake-muse, he crawled into my gaze:
a man, small, fat, and with an unmanned face
that looked as if his name was Reg or Ron.
And everything he thought was known to me:
taxation, football, Emma, beauty contest,

broccoli, coffee filters – his whole mouth
a flattish letter full of blank zest for life.
And I with a wry poem on its way
then found the hate I sought for would not come –
for everything he dreams, I thought, I dream

no better. Greetings, therefore, drab old man
who just as magically dreams of sheets.
Queue up, then back off home, the doormat, fridge,
the sofa, oven, sleep – the usual list.
I'm so afraid what's more you don't exist.

Soms voel je bijna dat je leeft

Soms voel je bijna dat je leeft. Je boekt
een vlucht, betreedt een stad, neemt kamers in
en waant je halfgod bij een kofferklik.

Niets weet je van wie hier je asbak leegt.
Niets weet je van wie hier je lakens schikt,
je paspoort weegt, je hoofd uitruimt. Je leeft.

Zesduizend *scrambled eggs*. Voor jou. Voor jou
houdt Amsterdam zijn gevels overeind,
bouwt men er tunnels, pubs en torens bij.

Die avond ging je kijken bij het IJ.
Je zag een bouwput en je wist het niet.
Wat hield die domme kranen overeind?

Kleiner, steeds kleiner, je voet vond een brug.
Crowd and crime. Je schopt terug. Zorgt dat je tong
zich uitspreekt in een welgevormde lus.

*Bij de dood van een Engelsman die zich in de nacht van 24 maart 2008 onder een brug
achter het Centraal Station Amsterdam verhing*

At times you almost feel alive

At times you almost feel alive. You book
a flight, enter a city, rent some rooms
and feel a hero when your case says click.

You don't know who it is tips out your ash.
You don't know who it is smooths sheets down, weighs
your passport, clears your head out. You're alive.

Six thousand scrambled eggs. For you. For you
facades of Amsterdam all stay erect,
and tunnels, pubs and towers are added too.

That evening you went walking by the IJ.
You saw a building site and did not know.
What was it kept those stupid cranes erect?

Smaller and smaller, your foot found a bridge.
Crowd and crime. You kick back. Make sure your tongue
articulates a well-proportioned loop.

*On the death of an Englishman who hanged himself from a bridge behind the Central
Station in Amsterdam on 24 March 2008*